

Ρ.Φ. ΚΟΥΑΝΓΚ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 680

Ρ.Φ. Κουάνγκ, *Ο Πόλεμος της Παπαρούνας*

R.F. Kuang, *The Poppy War*

Μετάφραση: Αλέξης Καλοφωλιάς

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου και χάρτη: Μαρία Πάτσο

Copyright© Rebecca Kuang, 2018

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Harper Voyager /

HarperCollins, Νέα Υόρκη, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2026

KET Z155 ΚΕΠ 606/26

ISBN 978-618-07-1366-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«**Β**γάλε τα ρούχα σου».

Η Ριν ανοιγόκλεισε τα μάτια της με απορία.

«Ορίστε;»

Ο επιτηρητής σήκωσε το βλέμμα του από το τετράδιό του.

«Πρωτόκολλο πρόληψης αντιγραφής». Έδειξε με το κεφάλι μια επιτηρήτρια στην άλλη άκρη της αίθουσας. «Πήγαινε μαζί της, αν προτιμάς».

Η Ριν σταύρωσε τα χέρια της σφιχτά στο στήθος και προχώρησε προς το μέρος της επιτηρήτριας. Εκείνη την οδήγησε πίσω από ένα παραβάν, την έψαξε σχολαστικά για να σιγουρευτεί ότι δεν είχε κρύψει υλικό για τις εξετάσεις σε κάποια κοιλότητα του σώματός της, και μετά της έδωσε να φορέσει μια ριχτή μπλε ποδιά.

«Βάλε αυτό» είπε.

«Είναι απαραίτητο;»

Τα δόντια της Ριν χτυπούσαν καθώς γδυνόταν. Η ποδιά των εξετάσεων της ήταν τεράστια· τα μανίκια ήταν πολύ μακριά για τα χέρια της, και αναγκάστηκε να τα γυρίσει κάμποσες φορές.

«Ναι». Η επιτηρήτρια της έκανε νόημα να καθίσει σε έναν πάγκο. «Πέρυσι δώδεκα σπουδαστές πιάστηκαν με χαρτιά ραμμένα στη φόδρα των πουκαμίσων τους. Παίρνουμε τα μέτρα μας. Άνοιξε το στόμα σου».

Η Ριν υπάκουσε.

Η επιτηρήτρια εξέτασε τη γλώσσα της με μια λεπτή ράβδο.

«Δεν υπάρχει αποχρωματισμός, αυτό είναι καλό. Άνοιξε καλά τα μάτια».

«Γιατί κάποιος να πάρει ναρκωτικά πριν από μια εξέταση;» ρώτησε η Ριν καθώς η επιτηρήτρια της τέντωνε τα βλέφαρα. Η επιτηρήτρια δεν απάντησε.

Ικανοποιημένη, έγνεψε στη Ριν να προχωρήσει προς τον διάδρομο, όπου υπήρχαν και άλλοι υποψήφιοι που περίμεναν σε μια άτακτη ουρά. Τα χέρια τους ήταν άδεια, τα πρόσωπά τους ομοιόμορφα, σφιγμένα από το άγχος. Δεν είχαν φέρει καθόλου γραφική ύλη για την εξέταση – οι πένες θα μπορούσαν να κρύβουν μικροσκοπικούς κυλίνδρους χαρτιού με τις απαντήσεις των θεμάτων.

«Ψήλά τα χέρια να τα βλέπουμε» διέταξε ο επιτηρητής περπατώντας προς την κεφαλή της ουράς. «Τα μανίκια πρέπει να παραμείνουν σηκωμένα πάνω από τον αγκώνα. Από αυτή τη στιγμή δεν θα μιλάτε μεταξύ σας. Αν θελήσετε να ουρήσετε, σηκώστε το χέρι σας. Έχουμε έναν κουβά στο πίσω μέρος της αίθουσας».

«Κι αν πρέπει να κάνω το χοντρό μου;» ρώτησε ένα αγόρι.

Ο επιτηρητής τον κάρφωσε με το βλέμμα του.

«Η εξέταση κρατάει δώδεκα ώρες» είπε το αγόρι διστακτικά.

Ο επιτηρητής ανασήκωσε τους ώμους.

«Προσπάθησε να κάνεις ησυχία».

Η Ριν ήταν πολύ νευρική για να φάει οτιδήποτε εκείνο το πρωί. Ακόμα και η σκέψη του φαγητού τής έφερνε ναυτία. Η ουροδόχος κύστη και τα έντερά της ήταν άδεια. Μόνο το μυαλό της ήταν γεμάτο· εκεί στριμωχνόταν ένας απίστευτος

αριθμός από μαθηματικούς τύπους, ποιήματα, πραγματείες και ιστορικές ημερομηνίες που έπρεπε να ξεχυθούν στο γραπτό της. Ήταν έτοιμη.

Η αίθουσα των εξετάσεων χωρούσε εκατό σπουδαστές. Τα θρανία ήταν τοποθετημένα σε νοικοκυρεμένες σειρές των δέκα. Σε κάθε θρανίο υπήρχε ένα βαρύ τετράδιο εξετάσεων, ένα μελανοδοχείο και ένα πινέλο γραφής.

Οι περισσότερες από τις άλλες επαρχίες της Νικάν έπρεπε να διαμορφώσουν ολόκληρα δημαρχεία για να φιλοξενήσουν τους χιλιάδες σπουδαστές που έδιναν εξετάσεις κάθε χρόνο. Η κοινότητα Τικάνι όμως, στην επαρχία του Πετεινού, ήταν ένας οικισμός αγροτών και χωρικών. Οι οικογένειες εκεί χρειάζονταν περισσότερο χέρια για τα χωράφια παρά ξιπασμένα κωλόπαιδα με πανεπιστημιακή μόρφωση. Το Τικάνι χρησιμοποιούσε τη μία και μοναδική του αίθουσα διδασκαλίας.

Η Ριν μπήκε στην αίθουσα μαζί με τους υπόλοιπους σπουδαστές και πήρε την προκαθορισμένη θέση της. Αναρωτήθηκε πώς να φαίνονταν οι εξεταζόμενοι από ψηλά: ομοιόμορφα τετράγωνα από μαύρα μαλλιά, ομοιόμορφες μπλε ποδιές και καφέ ξύλινα τραπέζια. Τους φαντάστηκε να αναπαράγονται σε πανομοιότυπες αίθουσες διδασκαλίας σε όλη τη χώρα, εκείνη την ίδια στιγμή, να παρακολουθούν όλοι την κλεψύδρα με νευρικότητα και προσμονή.

Τα δόντια της χτυπούσαν δυνατά με έναν σταθερό ρυθμό που νόμιζε πως τον άκουγαν όλοι, και δεν ήταν μόνο από το χυό. Έσφιξε δυνατά το σαγόνι της, αλλά το τρέμουλο απλώς μεταφέρθηκε στα άκρα της: έφτασε μέχρι τις παλάμες και τα γόνατά της. Το πινέλο γραφής έτρεμε στα δάχτυλά της και μαύρες σταγόνες έσταζαν πάνω στο τραπέζι.

Το κράτησε πιο σφιχτά και έγραψε το ονοματεπώνυμό της στο εξώφυλλο του τετραδίου. *Φανγκ Ρουνίν*.

Δεν ήταν η μόνη που είχε άγχος. Ήδη άκουγε παιδιά που έκαναν εμετό στον κουβά στο βάθος της αίθουσας.

Έσφιξε τον καρπό της, με τα δάχτυλα να κλείνουν πάνω στις χλωμές ουλές από τα εγκαύματα, και πήρε βαθιά ανάσα. Συγκεντρώσου.

Στη γωνία, η κλεψύδρα ξεκίνησε με έναν απαλό ήχο.

«Ξεκινήστε» είπε ο εξεταστής.

Εκατό τετράδια εξετάσεων άνοιξαν με ένα πλατάγισμα, σαν σμήνος σπουργιτιών που απογειώνονται ταυτόχρονα.

Δύο χρόνια πριν, τη μέρα που ο δικαστής του Τικάνι είχε εκτιμήσει αυθαίρετα ότι ήταν τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά της, οι θετοί γονείς της Ριν την είχαν καλέσει στο δωμάτιό τους.

Αυτό συνέβαινε σπάνια. Οι Φανγκ συνήθως αγνοούσαν τη Ριν μέχρι να της αναθέσουν κάποιο θέλημα, και τότε πάλι της μιλούσαν όπως θα διέταζαν έναν σκύλο. Κλείδωσε το μαγαζί. Κρέμασε τα ρούχα. Πήγαινε αυτό το πακέτο όπιο στους γείτονες και μη φύγεις μέχρι να τους πάρεις τα διπλάσια απ' όσα πληρώσαμε γι' αυτό.

Μια γυναίκα που η Ριν έβλεπε για πρώτη φορά καθόταν στην καρέκλα των επισκεπτών. Το πρόσωπό της ήταν πασπαλισμένο με κάτι που έμοιαζε με ρυζάλευρο, με κηλίδες χρώματος στα χείλη και στα βλέφαρα. Φορούσε ένα ανοιχτόχρωμο λιλά φόρεμα με λουλουδάτα σχέδια, ραμμένο για να ταιριάζει σε ένα κορίτσι με τα μισά της χρόνια. Η κοντόχοντρη σιλουέτα της ασφυκτιούσε στις ραφές, κάνοντας το φόρεμα να μοιάζει σαν σακί με σιτάρι.

«Αυτό είναι το κορίτσι;» ρώτησε η γυναίκα. «Χμ. Είναι λίγο μαυριδερή – τον επιθεωρητή δεν θα τον πειράξει, αλλά θα ρίξει λίγο την τιμή».

Η Ριν είχε μια ξαφνική, τρομακτική υποψία για το τι συνέβαινε.

«Ποια είσαι;» ρώτησε απότομα.

«Κάτσε κάτω, Ριν» είπε ο θείος Φανγκ.

Άπλωσε το σκληρόπετσο χέρι του για να την καθίσει σε

μια καρέκλα. Η Ριν γύρισε αμέσως να το βάλει στα πόδια. Η θεία Φανγκ την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε πίσω. Ακολούθησε μια σύντομη πάλη· τελικά η θεία Φανγκ εξουδετέρωσε τη Ριν και την έσπρωξε προς την καρέκλα.

«Δεν πάω σε πορνείο!» φώναξε η Ριν.

«Δεν είναι απ' το πορνείο, ηλίθια» είπε κοφτά η θεία Φανγκ. «Κάτσε κάτω. Δείξε λίγο σεβασμό στην προξενήτρα Λιου».

Η προξενήτρα Λιου έδειχνε ατάραχη, λες και η δουλειά της περιλάμβανε συχνά κατηγορίες για σωματεμπορία.

«Όπου να 'ναι θα γίνεις πολύ τυχερό κορίτσι, γλυκιά μου» είπε. Η φωνή της ήταν χαρούμενη και υποκριτικά μελιστάλαχτη. «Θέλεις να μάθεις γιατί;»

Η Ριν έσφιξε την άκρη της καρέκλας της και κοίταξε τα κόκκινα χείλη της προξενήτρας.

«Όχι».

Το χαμόγελο της Λιου σφίχτηκε.

«Είσαι σκέτο αγγελούδι».

Ύστερα από μια μακρά και επίπονη αναζήτηση, αποδείχτηκε ότι η προξενήτρα Λιου είχε βρει έναν άντρα στο Τικά-νι πρόθυμο να παντρευτεί τη Ριν. Ήταν ένας πλούσιος έμπορος, που ζούσε εισάγοντας αυτιά γουρουνιού και πτερύγια καρχαρία. Ήταν δύο φορές χωρισμένος και είχε τα τριπλά της χρόνια.

«Δεν είναι υπέροχο;» χαμογέλασε η προξενήτρα Λιου.

Η Ριν έτρεξε προς την πόρτα. Δεν πρόλαβε να κάνει δυο βήματα, και το χέρι της θείας Φανγκ πετάχτηκε και την άρπαξε από τον καρπό.

Η Ριν ήξερε τι θα επακολουθούσε. Ετοιμάστηκε για το χαστούκι, για τις κλοτσιές —στα πλευρά, όπου οι μελανιές δεν θα φαίνονταν—, αλλά η θεία Φανγκ την έσυρε πίσω στην καρέκλα της.

«Κάτσε φρόνιμα» ψιθύρισε, με τα σφιγμένα δόντια της να προαναγγέλλουν την τιμωρία που θα ακολουθούσε. Όχι όμως εκείνη τη στιγμή, όχι μπροστά στην προξενήτρα Λιου.

Στη θεία Φανγκ άρεσε να κρατάει την απανθρωπιά της κρυφή.

Η προξενήτρα Λιου ανοιγόκλεισε τα μάτια ατάραχη.

«Μη φοβάσαι, γλυκιά μου. Θα είναι συναρπαστικό!»

Η Ριν ένιωσε να ζαλίζεται. Γύρισε να κοιτάξει τους θετούς γονείς της, παλεύοντας να κρατήσει τη φωνή της υπό έλεγχο.

«Νόμιζα ότι με χρειαζόσασταν στο μαγαζί». Για κάποιον λόγο, ήταν το μόνο πράγμα που σκέφτηκε να πει.

«Το μαγαζί μπορεί να το φέρει βόλτα ο Κεσέγκι» είπε η θεία Φανγκ.

«Ο Κεσέγκι είναι οχτώ χρονών».

«Πολύ σύντομα θα μεγαλώσει». Τα μάτια της θείας Φανγκ γυάλισαν. «Και ο μέλλον σύζυγός σου τυχαίνει να είναι ο επιθεωρητής εισαγωγών του χωριού».

Η Ριν κατάλαβε. Οι Φανγκ έκαναν μια απλή ανταλλαγή: ένα θετό ορφανό με αντάλλαγμα σχεδόν το μονοπώλιο στη μαύρη αγορά οπίου του Τικάνι.

Ο θείος Φανγκ πήρε μια μεγάλη ρουφηξιά από την πίπα του και εξέπνευσε γεμίζοντας το δωμάτιο με πηχτό, γλυκερό καπνό.

«Είναι πλούσιος. Θα είσαι ευτυχισμένη».

Όχι, οι Φανγκ θα ήταν ευτυχισμένοι. Θα μπορούσαν να εισάγουν όπιο σε μεγάλες ποσότητες χωρίς να τους φεύγουν λεφτά σε δωροδοκίες. Κράτησε όμως το στόμα της κλειστό – περισσότερα επιχειρήματα θα της έφερναν μόνο πόνο. Ήταν ξεκάθαρο ότι οι Φανγκ θα την πάντρευαν ακόμα κι αν έπρεπε να τη σύρουν οι ίδιοι στο νυφικό κρεβάτι.

Ποτέ δεν ήθελαν τη Ριν. Την είχαν πάρει όταν ήταν βρέφος μόνο και μόνο επειδή η εντολή της αυτοκράτειρας μετά τον Δεύτερο Πόλεμο της Παπαρούνας ανάγκασε τα νοικοκυριά με λιγότερα από τρία παιδιά να υιοθετήσουν ορφανά του πολέμου, που διαφορετικά θα κατέληγαν κλέφτες και ζητιάνοι.

Καθώς η παιδοκτονία δεν επιδοκιμαζόταν στο Τικάνι, οι

Φανγκ είχαν βάλει τη Ριν να δουλεύει ως πωλήτρια και διακινήτρια οπίου από τότε που είχε φτάσει σε ηλικία να μετράει. Παρά τη δωρεάν εργασία που παρείχε όμως, το κόστος της στέγης και της διατροφής της ήταν μεγαλύτερο απ' όσο άντεχαν οι Φανγκ. Τώρα είχαν την ευκαιρία να απαλλαγούν από το οικονομικό βάρος της συντήρησής της.

Αυτός ο έμπορος θα μπορούσε να ταΐζει και να ντύνει τη Ριν για το υπόλοιπο της ζωής της, εξήγησε η προξενήτρα Λιου. Το μόνο που έπρεπε να κάνει εκείνη ήταν να τον υπηρετεί τρυφερά σαν καλή σύζυγος, να του κάνει παιδιά και να φροντίζει το σπιτικό του (το οποίο, όπως τόνισε η προξενήτρα Λιου, είχε όχι μία, αλλά δύο εσωτερικές τουαλέτες). Ήταν πολύ καλύτερη συμφωνία απ' ό,τι θα μπορούσε να ελπίζει πως θα εξασφάλιζε ένα ορφανό του πολέμου όπως η Ριν, χωρίς οικογένεια ή διασυνδέσεις.

Ένας σύζυγος για τη Ριν, χρήμα για την προξενήτρα και ναρκωτικά για τους Φανγκ.

«Φοβερό» είπε σιγανά η Ριν. Το πάτωμα έμοιαζε να τρέμει κάτω από τα πόδια της. «Είναι τέλειο. Πραγματικά υπέροχο. Καταπληκτικό».

Η προξενήτρα Λιου χαμογέλασε ξανά.

Η Ριν έκρυψε τον πανικό της και πάλεψε να κρατήσει την αναπνοή της ήρεμη μέχρι να ξεπροβοδίσουν οι Φανγκ την προξενήτρα. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση μπροστά τους και, σαν καλή θετή κόρη, τους ευχαρίστησε για τους κόπους που είχαν κάνει ώστε να της εξασφαλίσουν ένα τόσο σίγουρο μέλλον.

Επέστρεψε στο κατάστημα. Δούλεψε σιωπηλά μέχρι να νυχτώσει, πήρε παραγγελίες, έκανε απογραφή στο απόθεμα και σημείωσε τις νέες παραγγελίες στο βιβλίο.

Το θέμα με την απογραφή ήταν ότι έπρεπε να είναι πολύ προσεκτική με τον τρόπο που έγραφε τους αριθμούς. Είναι τόσο απλό να κάνεις το εννιά να μοιάζει με οχτώ. Ακόμα πιο εύκολο να κάνεις το ένα να μοιάζει με εφτά...

Πολύ μετά τη δύση του ήλιου η Ριν έκλεισε το μαγαζί, βγήκε έξω και κλείδωσε την πόρτα.

Μετά έχωσε το όπιο που είχε κλέψει κάτω από το πουκάμισό της και το 'βαλε στα πόδια.

«Ριν;» Ένας μικροκαμωμένος άντρας άνοιξε την πόρτα της βιβλιοθήκης και την κοίταξε. «Μα τη Μεγάλη Χελώνα! Τι κάνεις εδώ έξω; Βρέχει».

«Ήρθα να επιστρέψω ένα βιβλίο» είπε η Ριν δείχνοντας μια αδιάβροχη τσάντα. «Επίσης, παντρεύομαι».

«Ω! Τι; Πέρασε μέσα».

Ο δάσκαλος Φέιρικ παρέδιδε απογευματινά μαθήματα χωρίς δίδακτρα στα παιδιά των χωρικών του Τικάνι, που διαφορετικά θα μεγάλωναν αναλφάβητα.

Η Ριν τον εμπιστευόταν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο και καταλάβαινε τις αδυναμίες του καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο.

Αυτό τον καθιστούσε βασικό άξονα του σχεδίου απόδρασής της.

«Το βάζο έφυγε» παρατήρησε ρίχνοντας μια ματιά γύρω της στη στενόχωρη βιβλιοθήκη.

Ο δάσκαλος Φέιρικ άναψε μια μικρή φωτιά και έσυρε δύο μαξιλάρια μπροστά στο τζάκι. Της έκανε νόημα να καθίσει.

«Κακή μαντεψιά. Κακή νύχτα γενικά, αλήθεια».

Ο δάσκαλος Φέιρικ είχε μια ατυχή λατρεία για τις Σειρές, ένα εξαιρετικά δημοφιλές παιχνίδι στις χαρτοπαικτικές λέσχες του Τικάνι. Κάτι που δεν θα ήταν τόσο επιζήμιο αν ήταν καλύτερος παίκτης.

«Δεν καταλαβαίνω» είπε ο δάσκαλος Φέιρικ όταν η Ριν τού διηγήθηκε τα μαντάτα της προξενήτρας. «Γιατί οι Φανγκ βιάζονται να σε παντρέψουν; Δεν είσαι γι' αυτούς η καλύτερη πηγή απλήρωτης εργασίας;»

«Ναι, αλλά πιστεύουν πως θα είμαι πιο χρήσιμη στο κρεβάτι του επιθεωρητή εισαγωγών».

Ο δάσκαλος Φέιρικ έδειχνε αγανακτισμένος.

«Οι δικοί σου είναι μεγάλα καθάρματα».

«Οπότε θα το κάνεις» του είπε με ελπίδα. «Θα με βοηθήσεις».

Εκείνος αναστέναξε.

«Καλό μου κορίτσι, αν η οικογένειά σου σε είχε αφήσει να σπουδάσεις μαζί μου όταν ήσουν μικρότερη, θα μπορούσαμε να είχαμε σκεφτεί κάτι τέτοιο... Το είπα στους Φανγκ τότε, τους είπα ότι είχες δυνατότητες. Σ' αυτό το στάδιο όμως μιλάς για κάτι ανέφικτο».

«Μα...»

Σήκωσε το χέρι του.

«Πάνω από είκοσι χιλιάδες σπουδαστές δίνουν εξετάσεις για το Κέτζου κάθε χρόνο και μόλις τρεις χιλιάδες απ' αυτούς εισάγονται στις ακαδημίες. Απ' αυτούς, μόλις μια χούφτα είναι από το Τικάνι. Θα πρέπει να ανταγωνιστείς παιδιά πλουσίων –εμπόρων, ευγενών–, που έχουν μελετήσει γι' αυτό σε όλη τους τη ζωή».

«Μα έχω κάνει κι εγώ μαθήματα μαζί σου. Πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;»

Ο δάσκαλος Φέιρικ γέλασε ειρωνικά.

«Μπορείς να διαβάξεις. Μπορείς να χρησιμοποιείς τον άβακα. Όμως δεν είναι αυτό το είδος της προετοιμασίας που χρειάζεται για να περάσεις το Κέτζου. Οι εξετάσεις για το Κέτζου προϋποθέτουν βαθιές γνώσεις ιστορίας, προχωρημένων μαθηματικών, λογικής, και των κλασικών...»

«Τα Τέσσερα Ευγενή Γνωστικά Αντικείμενα, το ξέρω» είπε η Ριν ανυπόμονα. «Αλλά διαβάζω γρήγορα. Γνωρίζω πιο πολλούς χαρακτήρες από τους περισσότερους ενήλικες σ' αυτό το χωριό. Σίγουρα παραπάνω από τους Φανγκ. Μπορώ να προλάβω τους σπουδαστές σου, αν με αφήσεις να προσπαθήσω. Δεν χρειάζεται καν να παρακολουθώ τις παραδόσεις. Χρειάζομαι μόνο τα βιβλία».

«Η ανάγνωση των βιβλίων είναι σημαντική» είπε ο δά-

σκαλος Φέιρικ, «αλλά η προετοιμασία για το Κέτζου απαιτεί εντελώς διαφορετική προσπάθεια. Οι σπουδαστές μου περνούν ολόκληρη τη ζωή τους μελετώντας γι' αυτό, εννιά ώρες την ημέρα, επτά μέρες την εβδομάδα. Εσύ περνάς τον περισσότερο χρόνο δουλεύοντας στο μαγαζί».

«Μπορώ να μελετάω εκεί» διαμαρτυρήθηκε η Ριν.

«Δεν έχεις υποχρεώσεις;»

«Μπορώ να κάνω πολλά πράγματα ταυτόχρονα».

Την κοίταξε με δυσπιστία για μια στιγμή και μετά κούνησε το κεφάλι του.

«Θα έχεις μόνο δύο χρόνια. Δεν γίνεται».

«Μα δεν έχω άλλες επιλογές» είπε εκείνη με στριγκή φωνή.

Στο Τικάνι ένα ανύπαντρο κορίτσι όπως η Ριν άξιζε λιγότερο κι από ομοφυλόφιλο κόκορα. Θα μπορούσε ίσως να περάσει τη ζωή της ως υπηρέτρια σε κάποιο πλούσιο νοικοκυριό – αν έβρισκε τους κατάλληλους ανθρώπους να δωροδοκήσει. Διαφορετικά οι επιλογές της κυμαίνονταν ανάμεσα στην πορνεία και στην επαιτεία.

Ήταν δραματική, αλλά όχι υπερβολική. Θα μπορούσε να φύγει από την πόλη, πιθανότατα με αρκετό κλεμμένο όπιο για να εξασφαλίσει τα ναύλα για ένα καραβάνι με προορισμό κάποια άλλη επαρχία... αλλά ποια; Δεν είχε φίλους ή συγγενείς, κανέναν να τη βοηθήσει αν τη λήστευαν ή την απήγαγαν. Δεν είχε δεξιότητες που μπορούσε να πουλήσει. Δεν είχε φύγει ποτέ από το Τικάνι, δεν ήξερε το παραμικρό για την επιβίωση στην πόλη.

Άσε που αν την έπιαναν με τόσο πολύ όπιο πάνω της... Η κατοχή οπίου επέσυρε ποινή θανάτου στην αυτοκρατορία. Θα την έσερναν στην πλατεία της πόλης και θα την αποκεφάλιζαν δημόσια ως το τελευταίο θύμα στον χιμαιρικό πόλεμο της αυτοκρατορίας κατά των ναρκωτικών.

Είχε μόνο μία επιλογή. Έπρεπε να πείσει τον δάσκαλο Φέιρικ.

Κράτησε ψηλά το βιβλίο που είχε πάει να επιστρέψει.

«Αυτό είναι του Μενγκτζί. Σκέφεις για την τέχνη της πολιτικής. Το είχα μόνο τρεις μέρες, σωστά;»

«Ναι» είπε ο δάσκαλος Φέιρικ χωρίς να ελέγξει το τεφτέρι του.

Του το έδωσε.

«Διάβασέ μου ένα απόσπασμα. Όποιο να 'ναι».

Ο Φέιρικ εξακολουθούσε να δείχνει δύσπιστος, αλλά διάλεξε μια σελίδα από τη μέση του βιβλίου για να της κάνει το χατίρι.

«Το αίσθημα της συμπόνιας είναι η αρχή της...»

«Καλοσύνης» ολοκλήρωσε η Ριν. «Το αίσθημα της ντροπής και της δυσαρέσκειας είναι η αρχή της δικαιοσύνης. Το αίσθημα της σεμνότητας και της ευγένειας είναι η αρχή της... η αρχή της, εε, ευπρέπειας. Και το αίσθημα της επιδοκιμασίας και της αποδοκιμασίας είναι η αρχή της γνώσης».

Ο Φέιρικ ύψωσε το ένα φρύδι.

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Δεν έχω ιδέα» παραδέχτηκε η Ριν. «Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω τον Μενγκτζί. Απλώς τον αποστήθισα».

Ο Φέιρικ ξεφύλλισε το βιβλίο προς το τέλος του, επέλεξε ένα άλλο απόσπασμα και διάβασε: «Η τάξη υπάρχει στο γήινο βασίλειο όταν όλα τα όντα αντιλαμβάνονται τη θέση τους. Όλα τα όντα αντιλαμβάνονται τη θέση τους όταν εκπληρώνουν τους ρόλους που τους έχουν ανατεθεί. Το ψάρι δεν προσπαθεί να πετάξει. Ο σκύλος δεν προσπαθεί να κολυμπήσει. Μόνο όταν κάθε ον σέβεται την ουράνια τάξη μπορεί να υπάρχει ειρήνη». Έκλεισε το βιβλίο και σήκωσε τα μάτια του. «Τι λες γι' αυτό το απόσπασμα; Καταλαβαίνεις τι σημαίνει;»

Ήξερε τι προσπαθούσε να της πει ο δάσκαλος Φέιρικ.

Οι Νικάρα πίστευαν σε αυστηρά προκαθορισμένους κοινωνικούς ρόλους, σε μια αυστηρή ιεραρχία στην οποία όλοι ανήκαν απαρασάλευτα από τη γέννησή τους. Το καθετί είχε

τη δική του θέση κάτω από τον ουρανό. Οι πρίγκιπες γίνονταν πολέμαρχοι, οι δόκιμοι γίνονταν στρατιώτες και οι ορφανές πωλήτριες από το Τικάνι έπρεπε να είναι ευχαριστημένες αν παρέμεναν ορφανές πωλήτριες από το Τικάνι. Το Κέτζου υποτίθεται ότι ήταν αξιοκρατικός θεσμός, αλλά μόνο η τάξη των εύπορων είχε τα χρήματα για να πληρώνει τους φροντιστές που χρειάζονταν τα παιδιά τους για να περάσουν.

Ε, λοιπόν, να πάει να γαμηθεί η ουράνια τάξη των πραγμάτων. Αν ο προκαθορισμένος ρόλος της σε αυτή τη γη ήταν να παντρευτεί έναν σιχαμένο γέρο, τότε η Ριν ήταν αποφασισμένη να τον ξαναγράψει.

«Σημαίνει ότι είμαι πολύ καλή στο να αποστηθίζω μεγάλα αποσπάσματα με ασυναρτησίες».

Ο Φέιρικ έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή.

«Δεν έχεις ειδητική μνήμη» είπε τελικά. «Εγώ σε δίδαξα να διαβάζεις. Θα το ήξερα».

«Δεν έχω» παραδέχτηκε. «Αλλά είμαι πεισματάρη, μελετάω σκληρά, και δεν θέλω καθόλου μα καθόλου να παντρευτώ. Μου πήρε τρεις μέρες να αποστηθίσω τον Μενγκτζί. Ήταν μικρό βιβλίο, οπότε για τα μεγαλύτερα κείμενα θα χρειαστώ καμιά βδομάδα. Αλλά πόσα κείμενα είναι στη λίστα του Κέτζου; Είκοσι; Τριάντα;»

«Είκοσι εφτά».

«Τότε θα τα αποστηθίσω όλα. Από το πρώτο μέχρι το τελευταίο. Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται για να περάσεις το Κέτζου. Τα άλλα γνωστικά αντικείμενα δεν είναι τόσο δύσκολα: μόνο τα κείμενα των κλασικών βάζουν τρικλοποδιά στους υποψήφιους. Εσύ ο ίδιος μου το είπες».

Τα μάτια του Φέιρικ είχαν στενέψει τώρα, η έκφρασή του δεν ήταν πια επιφυλακτική, αλλά συλλογισμένη. Η Ριν ήξερε αυτό το βλέμμα. Ήταν το βλέμμα που έπαιρνε όταν προσπαθούσε να προβλέψει τις αποδόσεις του στις Σειρές.

Στη Νικάν η επιτυχία και η φήμη ενός δασκάλου συνδέονταν άμεσα με τα αποτελέσματα του Κέτζου. Αν οι μαθητές

του κατάφεραν να εισαχθούν σε μια ακαδημία, προσέλκυε πελάτες. Περισσότεροι μαθητές σήμαιναν περισσότερα χρήματα, και για έναν υπερχρεωμένο τζογαδόρο όπως ο Φέιρικ κάθε νέος μαθητής μετρούσε. Αν η Ριν περνούσε σε μια ακαδημία, η επακόλουθη προσέλευση μαθητών θα μπορούσε να τον απαλλάξει από δυσάρεστα χρέη.

«Οι εγγραφές δεν ήταν τόσο πολλές φέτος, έτσι δεν είναι;» τον πίεσε.

Εκείνος έκανε μια γκριμάτσα.

«Είναι χρονιά ξηρασίας. Φυσικά και η προσέλευση είναι χαμηλή. Δεν υπάρχουν πολλές οικογένειες που θέλουν να πληρώσουν δίδακτρα όταν τα παιδιά τους δεν έχουν πιθανότητες να περάσουν ούτως ή άλλως».

«Εγώ όμως μπορώ να περάσω» του είπε. «Και όταν τα καταφέρω, θα έχεις μια μαθήτριά που θα έχει περάσει σε μια ακαδημία. Τι επίδραση νομίζεις ότι θα έχει αυτό στις εγγραφές;»

Κούνησε το κεφάλι του.

«Ριν, η ηθική μου δεν μου επιτρέπει να πάρω δίδακτρα από σένα».

Αυτό δημιουργούσε ένα δεύτερο πρόβλημα. Ατσάλωσε τα νεύρα της και τον κοίταξε στα μάτια.

«Δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς δεν μπορώ να τα πληρώσω».

Ήταν φανερό ότι ο Φέιρικ δίσταζε.

«Δεν βγάζω τίποτα από το μαγαζί» είπε η Ριν πριν προλάβει να της απαντήσει κάτι. «Το απόθεμα δεν είναι δικό μου. Δεν παίρνω μισθό. Έχω ανάγκη να με βοηθήσεις να μελετήσω για το Κέτζου δωρεάν και δυο φορές πιο γρήγορα απ' όσο προετοιμάζεις τους άλλους μαθητές σου».

Ο Φέιρικ άρχισε να κουνάει ξανά το κεφάλι του.

«Καλό μου κορίτσι, δεν μπορώ. Αυτό είναι...»

Είχε φτάσει η ώρα να παίξει το τελευταίο της χαρτί. Έβγαλε το δερμάτινο σακίδιο κάτω από την καρέκλα της και

το πέταξε στο τραπέζι. Το σακίδιο χτύπησε στο ξύλο με έναν γερό, γεμάτο γδούπο.

Τα μάτια του Φέιρικ την παρακολουθούσαν με ανυπομονησία καθώς γλιστρούσε το χέρι της μέσα και έβγαζε ένα πακέτο με βαριά, γλυκιά μυρωδιά. Μετά άλλο ένα. Και μετά ένα τρίτο.

«Είναι όπιο πρώτης ποιότητας, αξίας έξι τάελ» είπε ήρεμα. Έξι τάελ ήταν τα μισά απ' όσα έβγαζε ο δάσκαλος Φέιρικ σε έναν ολόκληρο χρόνο.

«Το έκλεψες από τους Φανγκ» της είπε αμήχανα.

Ανασήκωσε τους ώμους της.

«Το λαθρεμπόριο είναι δύσκολη υπόθεση. Οι Φανγκ γνωρίζουν το ρίσκο. Πακέτα χάνονται συνέχεια. Δεν μπορούν να το αναφέρουν στον δικαστή».

Ο Φέιρικ χάιδεψε τα μακριά μουστάκια του.

«Δεν θέλω να μπω στο μάτι των Φανγκ».

Είχε σοβαρό λόγο να φοβάται. Οι άνθρωποι που νοιάζονταν για την προσωπική τους ασφάλεια στο Τιχάνι δεν πήγαιναν κόντρα στη θεία Φανγκ. Ήταν υπομονετική και απρόβλεπτη σαν φίδι. Μπορεί να άφηνε σφάλματα να περνούν απαρατήρητα για χρόνια, και μετά, την κατάλληλη στιγμή, να χτυπούσε με ένα δηλητηριώδες σφαιρίδιο.

Η Ριν όμως είχε καλύψει τα ίχνη της.

«Την περασμένη βδομάδα ένα από τα φορτία της κατασχέθηκε από τις λιμενικές Αρχές» είπε. «Δεν είχε χρόνο να κάνει απογραφή. Εγώ απλώς κατέγραφα αυτά τα πακέτα ως χαμένα. Δεν μπορεί να τα εντοπίσει».

«Μπορεί να σε δείρουν».

«Όχι τόσο άσχημα». Η Ριν ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν θα μπορούν να προξενέψουν κατεστραμμένο εμπόρευμα».

Ο Φέιρικ κοιτούσε το σακίδιο με εμφανή απληστία.

«Σύμφωνοι» είπε τελικά και άπλωσε το χέρι προς το όπιο. Εκείνη το τράβηξε μακριά του.

«Τέσσερις όροι. Πρώτον, με διδάσκεις. Δεύτερον, με δι-

δάσκεις δωρεάν. Τρίτον, δεν καπνίζεις όταν με διδάσκεις. Και τέταρτον, αν πεις σε κανέναν από πού το πήρες αυτό, θα πω στους πιστωτές σου πού μπορούν να σε βρουν».

Ο Φείρικ την κοίταξε επίμονα για λίγο και μετά έγνεψε.

Η Ριν ξερόβηξε.

«Επίσης, θέλω να κρατήσω αυτό το βιβλίο».

Την κοίταξε με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Θα γινόσουν σπουδαία πόρνη. Χωρίς πλάκα».

«Όχι» είπε η θεία Φανγκ. «Σε χρειάζομαστε στο μαγαζί».

«Θα διαβάζω τη νύχτα» αντέτεινε η Ριν. «Ή όταν δεν θα έχω δουλειά».

Το πρόσωπο της θείας Φανγκ ζάρωσε καθώς έτριβε το τηγάνι. Τα πάντα πάνω στη θεία Φανγκ ήταν τραχιά: η έκφρασή της, μια απροκάλυπτη επίδειξη ανυπομονησίας και εκνευρισμού, τα δάχτυλά της, κόκκινα από τις ώρες που περνούσε καθαρίζοντας και πλένοντας, η φωνή της, βραχνή από τα ουρλιαχτά στη Ριν, στον γιο της τον Κεσέγκι, στους μισθωμένους λαθρέμπορους και στον θείο Φανγκ, που άραζε μισολιπόθυμος από το όπιο στο γεμάτο καπνούς δωμάτιό του.

«Τι του υποσχέθηκες;» ρώτησε καχύποπτα.

Η Ριν σφίχτηκε.

«Τίποτα».

Η θεία Φανγκ κοπάνησε απότομα το τηγάνι στον πάγκο. Η Ριν τινάχτηκε, με ξαφνικό τρόπο μήπως η κλοπή της είχε αποκαλυφθεί.

«Γιατί είναι τόσο κακό να παντρευτείς;» ρώτησε απαιτητικά η θεία Φανγκ. «Εγώ παντρεύτηκα τον θείο σου μικρότερη απ' όσο είσαι εσύ τώρα. Κάθε άλλο κορίτσι σε αυτό το χωριό θα έχει παντρευτεί μέχρι να κλείσει τα δεκάξι. Πιστεύεις ότι είσαι καλύτερη απ' αυτές;»

Η Ριν ανακουφίστηκε τόσο πολύ, που χρειάστηκε να θυμηθεί να δείξει θιγμένη.

«Όχι. Θέλω να πω, δεν το πιστεύω».

«Νομίζεις ότι θα είναι τόσο άσχημα;» Η φωνή της θείας Φανγκ έγινε ένας δυσοίωνος ψίθυρος. «Αλήθεια, τι φοβάσαι; Να μοιραστείς το κρεβάτι του;»

Η Ριν δεν το είχε σκεφτεί καν αυτό, αλλά και μόνο η σκέψη έκανε τον λαιμό της να κλείσει.

Τα χείλη της θείας Φανγκ σούφρωσαν περιπαικτικά.

«Η πρώτη νύχτα είναι η χειρότερη, το παραδέχομαι. Βάλε βαμβάκι στο στόμα σου για να μη δαγκώσεις τη γλώσσα σου. Μη φωνάζεις, εκτός κι αν εκείνος το θέλει. Κράτα το κεφάλι σου σκυφτό και κάνε ό,τι σου λέει – γίνε η μικρή, βουβή σκλάβα του σπιτιού μέχρι να σε εμπιστευτεί. Αλλά μόλις το κάνει; Τότε αρχίζεις να του δίνεις όπιο – στην αρχή λίγο, αν και αμφιβάλλω ότι δεν έχει ξανακαπνίσει. Μετά ολοένα και περισσότερο κάθε μέρα. Το κάνεις το βράδυ, αμέσως μόλις τελειώσει μαζί σου, έτσι ώστε να το συνδέει πάντα με την ευχαρίστηση και την εξουσία.

»Του δίνεις όλο και πιο πολύ, μέχρι να εξαρτηθεί τελείως απ' αυτό, κι από σένα. Το αφήνεις να ρημάξει το σώμα του και το μυαλό του. Θα είσαι λίγο πολύ παντρεμένη με ένα πτώμα που αναπνέει, ναι, αλλά θα έχεις τα πλούτη του, τα κτήματά του και την εξουσία του». Η θεία Φανγκ έγειρε το κεφάλι της. «Τότε θα σε πληγώνει τόσο πολύ να μοιράζεσαι το κρεβάτι του;»

Η Ριν ήθελε να κάνει εμετό.

«Μα εγώ...»

«Φοβάσαι τα παιδιά;» Η θεία Φανγκ τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω. «Υπάρχουν τρόποι να τα ξεκάνεις όταν είναι ακόμα στη μήτρα. Σε φαρμακείο δουλεύεις. Το ξέρεις. Αλλά πρέπει να του κάνεις τουλάχιστον έναν γιο. Να στεριώσει τη θέση σου ως πρώτη σύζυγος, ώστε να μην μπορεί να σπαταλήσει την περιουσία του σε καμιά παλλακίδα».

«Μα δεν το θέλω αυτό» ξεστόμισε πνιγμένα η Ριν. Δεν θέλω να γίνω σαν εσένα.

«Και ποιος νοιάζεται τι θέλεις;» ρώτησε μειλίχια η θεία Φανγκ. «Είσαι ορφανό του πολέμου. Δεν έχεις γονείς, δεν έχεις κύρος ούτε γνωριμίες. Είσαι τυχερή που ο επιθεωρητής δεν νοιάζεται αν είσαι όμορφη, αρκεί που είσαι νέα. Είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω για σένα. Δεν θα υπάρξουν άλλες ευκαιρίες».

«Μα το Κέτζου...»

«Μα το Κέτζου» τη μιμήθηκε χλευαστικά η θεία Φανγκ. «Από τότε μου έγινες τόσο κοκορόμυαλη; Νομίζεις ότι θα πας σε ακαδημία;»

«Έτσι νομίζω». Η Ριν ίσιωσε την πλάτη της, προσπάθησε να προσδώσει αυτοπεποίθηση στα λόγια της. *Ηρέμησε. Έχεις ακόμα το πλεονέκτημα.* «Και θα με αφήσεις. Γιατί μια μέρα οι Αρχές μπορεί να αρχίσουν να ρωτάνε από πού έρχεται το όπιο».

Η θεία Φανγκ την κοίταξε διερευνητικά για μια στιγμή.

«Θέλεις να πεθάνεις;» ρώτησε.

Η Ριν ήξερε ότι αυτό δεν ήταν κενή απειλή. Η θεία Φανγκ δεν είχε αναστολές να τακτοποιεί τις εκκρεμότητές της. Η Ριν την είχε δει να το κάνει στο παρελθόν. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της προσπαθώντας να σιγουρευτεί ότι δεν θα γινόταν ποτέ εκκρεμότητα για εκείνη.

Τώρα όμως μπορούσε να αντισταθεί.

«Αν εξαφανιστώ, ο δάσκαλος Φέιρικ θα πει στις Αρχές τι μου συνέβη» είπε δυνατά. «Και θα πει στον γιο σου τι έκανες».

«Ο Κεσέγκι δεν θα νοιαστεί» είπε χλευαστικά η θεία Φανγκ.

«Εγώ μεγάλωσα τον Κεσέγκι. Μ' αγαπάει» είπε η Ριν. «Κι εσύ τον αγαπάς. Δεν θέλεις να μάθει τι κάνεις. Γι' αυτό δεν τον στέλνεις στο μαγαζί. Και γι' αυτό με αναγκάζεις να τον κρατάω στο δωμάτιό μας όταν βγαίνεις έξω για να βρεις τους λαθρεμπόρους σου».

Αυτό πέτυχε διάνια. Η θεία Φανγκ την κοίταξε με ανοιχτό το στόμα και ορθάνοιχτα ρουθούνια.

«Άσε με τουλάχιστον να προσπαθήσω» την ικέτευσε η

Ριν. «Δεν θα πάθεις τίποτα αν με αφήσεις να μελετήσω. Αν περάσω, τουλάχιστον θα με ξεφορτωθείς – και αν αποτύχω, θα έχεις ακόμα μια νύφη».

Η θεία Φανγκ άρπαξε το τηγάνι. Η Ριν σφίχτηκε ενστικτωδώς, αλλά η θεία Φανγκ απλώς συνέχισε να το τρίβει σαν να ήθελε να βγάλει το άχτι της.

«Αν διαβάζεις στο μαγαζί, θα σε πετάξω στον δρόμο» είπε. «Δεν θέλω να το μάθει ο επιθεωρητής».

«Σύμφωνοι» είπε ψέματα η Ριν μέσα από τα δόντια της.

Η θεία Φανγκ ξεφύσησε.

«Και τι θα γίνει αν περάσεις; Ποιος θα πληρώσει τα δίδακτρά σου, ο αγαπητός μπατίρης δάσκαλός σου;»

Η Ριν δίστασε. Έλπιζε ότι οι Φανγκ θα μπορούσαν να της δώσουν τα χρήματα της προίκας για να πληρώσει τα δίδακτρα, αλλά τώρα καταλάβαινε ότι επρόκειτο για φρουδά ελπίδα.

«Η φοίτηση στην Ακαδημία της Σίνεγκαρντ είναι δωρεάν» τόνισε.

Η θεία Φανγκ γέλασε δυνατά.

«Στην Ακαδημία της Σίνεγκαρντ! Νομίζεις ότι θα περάσεις στην Ακαδημία της Σίνεγκαρντ;»

Η Ριν ύψωσε το πιγούνι της.

«Θα μπορούσα».

Η Στρατιωτική Ακαδημία της Σίνεγκαρντ ήταν το πιο φημισμένο εκπαιδευτικό ίδρυμα στην αυτοκρατορία, φυτώριο μελλοντικών στρατηγών και πολιτικών ανδρών. Σπανίως, αν όχι ποτέ, στρατολογούσε φοιτητές από τον αγροτικό νότο.

«Τελικά είσαι κοκορόμυαλη». Η θεία Φανγκ ξεφύσησε ξανά. «Ωραία – μελέτησε αν το θέλεις, αν αυτό σε κάνει ευτυχισμένη. Κανένα πρόβλημα. Δώσε για το Κέτζου. Αλλά όταν φας τα μούτρα σου, θα παντρευτείς αυτό τον επιθεωρητή. Και θα με ευγνωμονείς».

Εκείνη τη νύχτα, με ένα κλεμμένο κερδί στο πάτωμα του μικρού δωματίου που μοιραζόταν με τον Κεσέγκι, η Ριν άνοιξε το πρώτο της βιβλίο του Κέτζου.

Το Κέτζου δοκίμαζε τις γνώσεις των υποψηφίων στα Τέσσερα Ευγενή Γνωστικά Αντικείμενα: ιστορία, μαθηματικά, λογική και κλασικούς. Η αυτοκρατορική διοίκηση της ακαδημίας θεωρούσε αυτά τα αντικείμενα αναπόσπαστο μέρος της καλλιέργειας ενός επιστήμονα και ενός πολιτικού. Η Ριν έπρεπε να τα μάθει όλα μέχρι τα δέκατα έκτα γενέθλιά της.

Έθεσε ένα αυστηρό χρονοδιάγραμμα στον εαυτό της: έπρεπε να τελειώνει τουλάχιστον δύο βιβλία κάθε εβδομάδα, και να εναλλάσσει δύο μαθήματα κάθε μέρα.

Κάθε βράδυ, όταν έκλεινε το μαγαζί, έτρεχε στον δάσκαλο Φέιρικ και επέστρεφε στο σπίτι με την αγκαλιά της φορτωμένη με περισσότερα βιβλία.

Η ιστορία ήταν το πιο εύκολο μάθημα. Η ιστορία της Νικάν ήταν ένα ιδιαίτερα διασκεδαστικό έπος διαρκών πολεμικών συγκρούσεων. Η αυτοκρατορία είχε σχηματιστεί μια χιλιετία πριν, από το πανίσχυρο σπαθί του ανελέητου Κόκκινου Αυτοκράτορα, ο οποίος κατέστρεψε τα μοναστικά τάγματα που υπήρχαν διάσπαρτα σε όλη την ηπειρωτική χώρα και δημιούργησε ένα ενιαίο κράτος πρωτοφανούς μεγέθους. Ήταν η πρώτη φορά που οι Νικάρα προσδιόρισαν τον εαυτό τους ως ενιαίο έθνος. Ο Κόκκινος Αυτοκράτορας τυποποίησε τη νικαριανή γλώσσα, επέβαλε ενιαίο μετρικό σύστημα και κατασκεύασε ένα οδικό δίκτυο που συνέδεσε την αχανή επικράτειά του.

Όμως η νεοσύστατη Αυτοκρατορία των Νικάρα δεν επέζησε μετά τον θάνατο του Κόκκινου Αυτοκράτορα. Οι πολλοί διάδοχοί του βύθισαν τη χώρα σε ένα αιματηρό χάος κατά τη διάρκεια της Εποχής των Εμπόλεμων Κρατών που ακολούθησε, χωρίζοντας τη Νικάν σε δώδεκα αντιμαχόμενες επαρχίες.

Έκτοτε η τεράστια χώρα είχε επανενωθεί, κατακτηθεί, γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης, διαλυθεί, και στη συνέχεια πάλι ενωθεί. Η Νικάν είχε με τη σειρά της διεξαγάγει πόλεμο με τους χάνους του κράτους της Ενδοχώρας του Βορρά και τους ψηλούς Δυτικούς από την άλλη πλευρά της μεγάλης θάλασσας. Και τις δύο φορές η Νικάν είχε αποδειχθεί πολύ αχανής για να υποστεί ξένη κατοχή για πολύ καιρό.

Απ' όλους τους επίδοξους κατακτητές της Νικάν, μόνο η Ομοσπονδία της Μουγκέν είχε κοντέψει να τα καταφέρει. Η νησιωτική χώρα είχε επιτεθεί στη Νικάν μια εποχή που οι εσωτερικές διαμάχες μεταξύ των επαρχιών βρίσκονταν στο αποκορύφωμά τους. Χρειάστηκαν οι δύο Πόλεμοι της Παπαρούνας και πενήντα χρόνια αιματηρής κατοχής για να ξανακερδίσει η Νικάν την ανεξαρτησία της.

Η αυτοκρατορία Σου Ντάτζι, το τελευταίο εν ζωή μέλος της τρόικας που είχε πάρει τον έλεγχο του κράτους κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Πολέμου της Παπαρούνας, κυβερνούσε πλέον μια χώρα με δώδεκα επαρχίες, οι οποίες ποτέ δεν είχαν καταφέρει να επιτύχουν την ενότητα που είχε επιβάλει ο Κόκκινος Αυτοκράτορας.

Η ιστορία είχε αποδείξει ότι η Αυτοκρατορία των Νικάρα ήταν αδύνατον να κατακτηθεί, αλλά ήταν επίσης ασταθής και ανομοιογενής, και η τρέχουσα περίοδος ειρήνης δεν υποσχόταν διάρκεια.

Αν υπήρχε κάτι που είχε μάθει η Ριν για την ιστορία της χώρας της, ήταν ότι το μοναδικό σταθερό πράγμα στην Αυτοκρατορία των Νικάρα ήταν ο πόλεμος.

Το δεύτερο γνωστό αντικείμενο, τα μαθηματικά, ήταν σκέτη αγγαρεία. Δεν ήταν υπερβολικά δύσκολα, αλλά ήταν βαρετά και κουραστικά. Το Κέτζου δεν ζητούσε ιδιοφυείς μαθηματικούς, αλλά μάλλον μαθητές που μπορούσαν να παρακολουθούν τα οικονομικά της χώρας και τα ισοζύγια. Η Ριν κρατούσε τα λογιστικά βιβλία των Φανγκ, μια και μπορούσε να κάνει πρόσθεση. Ήταν από τη φύση της ικανή

να λογαριάζει μεγάλα ποσά από μνήμης. Έπρεπε ωστόσο να αναγκάσει τον εαυτό της να καταλάβει τα πιο αφηρημένα τριγωνομετρικά θεωρήματα, που υπέθεσε ότι είχαν σημασία για τις ναυμαχίες, αλλά διαπίστωσε ότι η εκμάθησή τους ήταν ευχάριστα απλή.

Η τρίτη ενότητα, η λογική, της ήταν εντελώς ξένη. Το Κέτζου έθετε γρίφους λογικής ως ανοιχτά ερωτήματα. Άνοιξε ένα δείγμα εξετάσεων για να εξασκηθεί. Η πρώτη ερώτηση έλεγε: «Ένας λόγιος που ταξιδεύει σε έναν πολυταξιδεμένο δρόμο περνάει από μια αχλαδιά. Το δέντρο είναι φορτωμένο με καρπούς τόσο βαρείς, που τα κλαδιά λυγίζουν από το βάρος τους. Κι όμως δεν μαζεύει τους καρπούς. Γιατί;»

Γιατί η αχλαδιά δεν είναι δική του, σκέφτηκε αμέσως η Ριν. Γιατί η ιδιοκτήτρια μπορεί να είναι η θεία Φανγκ και να του ανοίξει το κεφάλι με ένα φτυάρι. Αλλά αυτές οι απαντήσεις ήταν είτε ηθικές, είτε απλώς πιθανές. Η απάντηση στο αίνιγμα έπρεπε να περιέχεται μέσα στην ίδια την ερώτηση. Έπρεπε να υπάρχει κάποια πλάνη, κάποια αντίφαση μέσα στην ίδια την ιστορία.

Η Ριν χρειάστηκε να σκεφτεί αρκετή ώρα πριν καταλήξει στην απάντηση: Αν ένα δέντρο δίπλα σε έναν πολυταξιδεμένο δρόμο έχει τόσο πολλούς καρπούς, τότε κάτι δεν πάει καλά με τους καρπούς.

Όσο περισσότερα εξασκούσαν, τόσο περισσότερα έβλεπε τις ερωτήσεις σαν παιχνίδι. Η επίλυσή τους τη γέμιζε ικανοποίηση. Η Ριν σχεδίαζε διαγράμματα στο χώμα, μελετούσε τις δομές των συλλογισμών και απομνημόνευε τις πιο συνηθισμένες λογικές πλάνες. Μέσα σε λίγους μήνες ήταν σε θέση να απαντάει σε τέτοιου είδους ερωτήσεις σε δευτερόλεπτα.

Το χειρότερο μάθημά της ήταν μακράν οι κλασικοί. Ήταν η εξαίρεση στο εναλλασσόμενο πρόγραμμα της. Έπρεπε να μελετάει κλασικούς κάθε μέρα.

Αυτός ο τομέας του Κέτζου απαιτούσε από τους μαθητές

να απαγγέλλουν, να αναλύουν και να συγκρίνουν κείμενα μιας προκαθορισμένης εξεταστέας ύλης από είκοσι εφτά βιβλία. Τα βιβλία αυτά δεν ήταν γραμμένα στη σύγχρονη γραφή, αλλά στην παλιά γλώσσα των Νικάρα, που φημιζόταν για την απρόβλεπτη γραμματική της και τη δύσκολη προφορά των λέξεων. Τα βιβλία περιείχαν ποιήματα, φιλοσοφικές πραγματείες και δοκίμια για την τέχνη της δημόσιας διοίκησης, γραμμένα από θρυλικούς λόγιους του παρελθόντος της Νικάν. Σκοπός τους ήταν να διαμορφώσουν την ηθική συγκρότηση των μελλοντικών πολιτικών ανδρών του έθνους. Έτσι, ήταν χωρίς εξαίρεση απελπιστικά συγκεχυμένα.

Σε αντίθεση με τη λογική και τα μαθηματικά, η Ριν δεν μπορούσε να βρει έναν λογικό τρόπο για να τα βγάλει πέρα με τους κλασικούς. Οι κλασικοί απαιτούσαν μια βάση γνώσεων που οι περισσότεροι μαθητές την έχτιζαν σταδιακά, από τότε που άρχιζαν να διαβάζουν. Η Ριν έπρεπε να συμπυκνώσει μέσα σε δύο χρόνια περισσότερα από πέντε χρόνια συνεχούς μελέτης.

Για τον σκοπό αυτό, πέτυχε εντυπωσιακούς άθλους αποστήθισης.

Απήγγελλε ανάποδα ενώ περπατούσε στις άκρες των παλιών αμυντικών τειχών που περιέβαλλαν το Τικάνι. Απήγγελλε με διπλάσια ταχύτητα ενώ πηδούσε από στύλο σε στύλο πάνω από τη λίμνη. Μουρμούριζε μόνη της στο μαγαζί και τινάζοταν αλαφιασμένη κάθε φορά που οι πελάτες ζητούσαν τη βοήθειά της. Δεν άφηγε τον εαυτό της να κοιμηθεί αν δεν είχε απαγγείλει τα μαθήματα της ημέρας χωρίς λάθη. Ξυπνούσε ψάλλοντας κλασικά ανάλεκτα, κάτι που τρομοκρατούσε τον Κεσέγκι, που νόμιζε ότι την είχαν κυριεύσει φαντάσματα. Και, για κάποιο λόγο, ονειρευόταν αρχαία ποιήματα που απήγγελλαν φωνές ανθρώπων που είχαν πεθάνει προ πολλού και ξυπνούσε τρέμοντας από εφιάλτες όταν έκανε λάθος.

«Ο τρόπος του παραδείσου λειτουργεί αδιάκοπα και δεν αφήνει καμία συσώρευση της επιρροής του σε κάποιο

συγκεκριμένο μέρος, έτσι ώστε όλα τα πράγματα να οδηγούνται στην τελειότητα από αυτόν... Έτσι λειτουργεί ο τρόπος, και όλα κάτω από τον ουρανό στρέφονται προς αυτόν και όλα μέσα στις θάλασσες υπόκεινται σε αυτόν».

Η Ριν άφησε κάτω τα Χρονικά του Τζουανγκζί και κατούφιασε. Όχι μόνο δεν είχε ιδέα τι εννοούσε ο Τζουανγκζί, αλλά επιπλέον αδυνατούσε να καταλάβει γιατί επέμενε να γράφει με τον πιο εκνευριστικό τρόπο.

Καταλάβαινε πολύ λίγα από αυτά που διάβαζε. Ακόμα και οι λόγιοι του όρους Γιουελού δυσκολεύονταν να καταλάβουν τους κλασικούς· δύσκολα θα μπορούσε να περιμένει κανείς να καταλάβει το νόημά τους εκείνη. Καθώς όμως δεν είχε τον χρόνο ή την παιδεία για να εμβαθύνει στα κείμενα —και επειδή δεν μπορούσε να σκεφτεί κανένα χρήσιμο κόλπο αποστήθισης, κανέναν τρόπο να συντομεύσει την εκμάθηση των κλασικών—, έπρεπε απλώς να τους μάθει λέξη προς λέξη και να ελπίζει ότι αυτό θα ήταν αρκετό.

Περπατούσε παντού με ένα βιβλίο. Μελετούσε ενώ έτρωγε. Όταν κουραζόταν, δημιουργούσε εικόνες για τον εαυτό της, του έλεγε το χειρότερο δυνατό σενάριο για το μέλλον.

Προχωράς στον διάδρομο με ένα φόρεμα που δεν σου ταιριάζει. Τρέμεις. Εκείνος σε περιμένει στην άλλη άκρη. Σε κοιτάζει σαν να είσαι ένα ζουμερό, παχύ γουρούνι, ένα σφαχτάρι που έχει αγοράσει. Υγραίνει τα στεγνά του χείλη. Δεν παίρνει το βλέμμα του από πάνω σου σε όλη τη διάρκεια του συμποσίου. Όταν τελειώνει, σε κουβαλάει στην κρεβατοκάμαρά του. Σε ρίχνει πάνω στα σεντόνια.

Ανατρίχιασε. Έκλεισε τα μάτια της. Τα ξανάνοιξε και βρήκε το σημείο της σελίδας όπου είχε σταματήσει.

Μέχρι τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά της, η Ριν είχε αποθηκεύσει μια τεράστια ποσότητα της φιλολογίας των αρχαίων Νικάρα στο μυαλό της και μπορούσε να απαγγέλλει απέξω το μεγαλύτερο μέρος της.

Ωστόσο εξακολουθούσε να κάνει λάθη: της έλειπαν λέξεις, άλλαζε τις σύνθετες προτάσεις, μπέρδευε τη σειρά των στίχων.

Αυτό ήταν αρκετό, απ' όσο ήξερε, για να περάσει σε μια σχολή δασκάλων ή σε μια ιατρική ακαδημία. Ίσως ακόμα και στο ινστιτούτο των λογίων στο όρος Γιουελού, όπου τα πιο λαμπρά μυαλά της Νικάν παρήγαν εκπληκτικά έργα λογοτεχνίας και συλλογίζονταν τα μυστήρια του φυσικού κόσμου.

Όμως δεν μπορούσε να αντέξει οικονομικά καμία από αυτές τις ακαδημίες. Έπρεπε να περάσει στην Ακαδημία της Σίνεγκαρντ. Έπρεπε να ανήκει στο ποσοστό των υποψηφίων με την υψηλότερη βαθμολογία όχι μόνο στο χωριό, αλλά σε ολόκληρη τη χώρα. Διαφορετικά τα δύο χρόνια της μελέτης της θα πήγαιναν χαμένα.

Έπρεπε να τελειοποιήσει τη μνήμη της.

Σταμάτησε να κοιμάται.

Τα μάτια της έγιναν κατακόκκινα, πρήστηκαν. Είχε ζαλάδες από την πολλή πίεση. Όταν επισκέφθηκε τον δάσκαλο Φέιρικ στο σπίτι του ένα βράδυ για να πάρει μια νέα στοίβα βιβλία, το βλέμμα της ήταν απελπισμένο, χαμένο. Καθώς της μιλούσε, τον κοιτούσε χωρίς να τον βλέπει. Τα λόγια του περνούσαν πάνω από το κεφάλι της σαν σύννεφα, μόλις που αντιλαμβανόταν την παρουσία του.

«Ριν. Κοίταξέ με».

Πήρε μια απότομη ανάσα και προσπάθησε να κάνει τα μάτια της να εστιάσουν στη θολή μορφή του.

«Πώς τα πας;» τη ρώτησε.

«Δεν μπορώ να το κάνω» ψιθύρισε. «Μου μένουν μόνο δύο μήνες, αλλά δεν μπορώ να το κάνω. Όλα ξεχειλίζουν και φεύγουν απ' το κεφάλι μου αμέσως μόλις τα βάζω μέσα, και...» Το στήθος της ανεβοκατέβαινε γρήγορα.

«Ω, Ριν».

Οι λέξεις ξεχύνονταν από το στόμα της. Μιλούσε χωρίς να σκεφτεί.

«Τι θα συμβεί αν δεν περάσω; Στο κάτω κάτω, και τι έγινε τελικά αν παντρευτώ; Θα μπορούσα να τον σκοτώσω, φαντάζομαι. Να τον πνίξω στον ύπνο του, καταλαβαίνεις; Θα κληρονομούσα την περιουσία του. Αυτό θα ήταν μια χαρά, έτσι δεν είναι;» Άρχισε να γελάει υστερικά. Στα μάγουλά της κυλούσαν δάκρυα. «Είναι πιο εύκολο από το να του δίνεις ναρκωτικά. Δεν θα το μάθει ποτέ κανείς».

Ο δάσκαλος Φέιρικ σηκώθηκε γρήγορα και τράβηξε κοντά του ένα σκαμνί.

«Κάθισε, παιδί μου».

Η Ριν έτρεμε.

«Δεν μπορώ. Πρέπει ακόμα να τελειώσω τα Ανάλεκτα του Φούτζι μέχρι αύριο».

«Ρουνίν. Κάθισε».

Σωριάστηκε στο σκαμνί.

Ο δάσκαλος Φέιρικ κάθισε απέναντί της και πήρε τα χέρια της στα δικά του.

«Θα σου πω μια ιστορία» της είπε. «Κάποτε, όχι πολύ καιρό πριν, ζούσε ένας μαθητής από μια πολύ φτωχή οικογένεια. Ήταν πολύ αδύναμος για να δουλεύει πολλές ώρες στα χωράφια και η μόνη του ευκαιρία για να συντηρήσει τους γονείς του στα γηρατειά τους ήταν να κερδίσει μια κυβερνητική θέση, ώστε να μπορεί να έχει έναν καλό μισθό. Για να το πετύχει αυτό, έπρεπε να γραφτεί σε μια ακαδημία. Με τα τελευταία του κέρδη ο μαθητής αγόρασε μια σειρά βιβλία και δήλωσε υποψήφιος για το Κέτζου. Ήταν πολύ κουρασμένος, γιατί μοχλούσε στα χωράφια όλη τη μέρα και μπορούσε να μελετάει μόνο τη νύχτα».

Τα μάτια της Ριν έκλεισαν. Οι ώμοι της βάρυναν και έπνιξε ένα χασμουρητό.

Ο δάσκαλος Φέιρικ χτύπησε τα δάχτυλά του μπροστά στα μάτια της.

«Ο μαθητής έπρεπε να βρει έναν τρόπο να μένει ξύπνιος. Έτσι, κάρφωνε την άκρη της κοτσίδας του στο ταβάνι, ώστε

κάθε φορά που έγερνε προς τα εμπρός, τα μαλλιά του να τραβούν το κρανίο του και ο πόνος να τον ξυπνάει». Ο δάσκαλος Φέιρικ χαμογέλασε συμπονετικά. «Κοντεύεις, Ριν. Λίγο μένει ακόμα. Σε παρακαλώ, μη γίνεις συζυγοκτόνος».

Εκείνη όμως είχε σταματήσει να τον ακούει.

«Ο πόνος τον έκανε να συγκεντρώνεται» είπε.

«Δεν ήταν αυτό που πραγματικά προσπαθούσα να...»

«Ο πόνος τον έκανε να συγκεντρώνεται» επανέλαβε.

Ο πόνος μπορούσε να κάνει κι εκείνη να συγκεντρώνεται.

Έτσι, η Ριν κρατούσε ένα κερύ δίπλα στα βιβλία της, που έσταζε καυτό πάνω στο χέρι της αν την έπαιρνε ο ύπνος. Τα μάτια της δάκρυζαν από τον πόνο, αλλά εκείνη σκούπιζε τα δάκρυα και συνέχιζε τη μελέτη.

Τη μέρα που έδωσε τις εξετάσεις τα χέρια της ήταν γεμάτα σημάδια από εγκαύματα.

Μετά την εξέταση ο δάσκαλος Φέιρικ τη ρώτησε πώς τα πήγε. Δεν μπορούσε να του πει. Μέρες αργότερα, της ήταν αδύνατον να θυμηθεί εκείνες τις φρικτές, εξαντλητικές ώρες. Ύπήρχε ένα κενό στη μνήμη της. Όταν προσπάθησε να θυμηθεί πώς είχε απαντήσει σε μια συγκεκριμένη ερώτηση, ο εγκέφαλός της μπλόκαρε και δεν την άφηνε να το ξαναζήσει.

Δεν ήθελε να το ξαναζήσει. Δεν ήθελε να το σκεφτεί ποτέ ξανά.

Μεσολαβούσαν εφτά μέρες μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα. Κάθε φυλλάδιο στην επαρχία έπρεπε να ελεγχθεί μία, δύο και τρεις φορές.

Για τη Ριν εκείνες οι μέρες ήταν αφόρητες. Με δυσκολία κοιμόταν. Τα τελευταία δύο χρόνια είχε γεμίσει τις μέρες της με ξέφρενο διάβασμα. Τώρα δεν είχε τίποτα να κάνει – το μέλλον της δεν ήταν στα χέρια της, και αυτή η σκέψη την έκανε να αισθάνεται πολύ χειρότερα.

Έκανε τους υπόλοιπους να τρελαίνονται με την αγωνία

της. Έκανε λάθη στο μαγαζί. Δημιούργησε χάος με την απογραφή. Αρπαζόταν με τον Κεσέγκι και τσακωνόταν με τους Φανγκ περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε.

Πολλές φορές σκέφτηκε να κλέψει άλλο ένα πακέτο όπιο και να το καπνίσει. Είχε ακούσει για γυναίκες στο χωριό που αυτοκτονούσαν καταπίνοντας ολόκληρα κομμάτια όπιο. Τις σκοτεινές ώρες της νύχτας το σκεφτόταν κι αυτό.

Όλα ήταν σε κατάσταση αναστολής. Ένωθε σαν να περιπλανιόταν στο κενό, ολόκληρη η ύπαρξή της είχε περιοριστεί σε ένα και μόνο αποτέλεσμα.

Σκέφτηκε να κάνει σχέδια έκτακτης ανάγκης, προετοιμασίες για να δραπετεύσει από το χωριό σε περίπτωση που τελικά δεν είχε περάσει. Το μυαλό της όμως αρνιόταν να παραμείνει για πολύ στο ζήτημα. Δεν μπορούσε με τίποτα να σκεφτεί τη ζωή μετά το Κέτζου, επειδή μπορεί να μην υπήρχε ζωή μετά το Κέτζου.

Η Ριν βρισκόταν σε τέτοια απόγνωση, που για πρώτη φορά στη ζωή της προσευχήθηκε.

Οι Φανγκ δεν ήταν καθόλου θρησκευόμενοι. Επισκέπτονταν τον ναό του χωριού στην καλύτερη περίπτωση σποραδικά, κυρίως για να ανταλλάξουν πακέτα με όπιο πίσω από τον χρυσό βωμό.

Δεν ήταν μόνοι στην έλλειψη θρησκευτικής πίστης. Κάποτε τα μοναστικά τάγματα ασκούσαν μεγαλύτερη επιρροή στη χώρα απ' ό,τι οι πολέμαρχοι τώρα, αλλά μετά ο Κόκκινος Αυτοκράτορας είχε διασχίσει ορμητικά την ήπειρο στην ένδοξη προσπάθειά του για ενοποίηση, αφήνοντας στο διάβα του σφαγιασμένους μοναχούς και άδειους ναούς.

Τα μοναστικά τάγματα είχαν εξαφανιστεί πια, αλλά οι θεοί παρέμεναν: πολυάριθμες θεότητες για κάθε ανθρώπινη έγνοια, από κρίσιμα ζητήματα έρωτα και πολέμου μέχρι καθημερινές ανησυχίες στις κουζίνες και στα νοικοκυριά. Κάπου αυτές οι παραδόσεις διατηρούνταν ζωντανές από αφοσιωμένους πιστούς που είχαν περάσει στην αφάνεια,

αλλά οι περισσότεροι χωρικοί στο Τικάνι επισκέπτονταν τους ναούς μόνο από τελετουργική συνήθεια. Κανέννας δεν πίστευε πραγματικά – τουλάχιστον κανέννας που να τολμούσε να το παραδεχτεί. Για τους Νικάρα οι θεοί ήταν μόνο απομεινάρια του παρελθόντος: ήρωες μύθων και θρύλων, αλλά τίποτα περισσότερο.

Η Ριν όμως δεν ήθελε να το ρισκάρει. Έφυγε από το μαγαζί νωρίς ένα απόγευμα και πήγε μια προσφορά από πιτάκια και γεμιστή ρίζα λωτού στα βάθρα των Τεσσάρων Θεών.

Ο ναός ήταν πολύ ήσυχος. Μες στο μεσημέρι, ήταν η μόνη που βρισκόταν εκεί. Τέσσερα αγάλματα την κοιτούσαν βουβά με τα ζωγραφισμένα μάτια τους. Η Ριν δίστασε μπροστά τους. Δεν ήταν απόλυτα σίγουρη σε ποιο έπρεπε να προσευχηθεί.

Ήξερε τα ονόματά τους βέβαια – Λευκή Τίγρη, Μαύρη Χελώνα, Γαλάζιος Δράκος και Άλικο Πουλί. Ήξερε επίσης ότι αντιπροσώπευαν τις τέσσερις βασικές κατευθύνσεις, αλλά αποτελούσαν μόνο ένα μικρό υποσύνολο του τεράστιου πάνθεου των θεοτήτων που λατρεύονταν στη Νικάν. Ο συγκεκριμένος ναός είχε επίσης ιερά αφιερωμένα σε μικρότερους θεούς-φύλακες, τα ομοιώματα των οποίων κρέμονταν σε παπύρους που ήταν απλωμένοι στους τοίχους.

Τόσο πολλοί θεοί. Ποιος ήταν ο θεός των βαθμών στις εξετάσεις; Ποιος ήταν ο θεός των ανύπαντρων πωλητριών που επιθυμούσαν να παραμείνουν ανύπαντρες;

Αποφάσισε να προσευχηθεί σε όλους.

«Αν υπάρχουν, αν είσαι εκεί πάνω, βοήθησέ με. Δώσ' μου μια διέξοδο από αυτή την κόλαση. Ή, αν δεν μπορείς να κάνεις αυτό, κάνε τον επιθεωρητή εισαγωγών να πάθει καρδιακή προσβολή».

Κοίταξε γύρω της τον άδειο ναό. Τι έπρεπε να κάνει μετά; Πάντα φανταζόταν ότι η προσευχή περιλάμβανε κάτι περισσότερο από το να μιλάει κανείς φωναχτά. Είδε κάμποσα

αχρησιμοποίητα ραβδάκια από θυμιάμα ακουμπισμένα δίπλα στον βωμό. Άναψε ένα βυθίζοντας την άκρη του στο μαγκάλι και στη συνέχεια το κούνησε δοκιμαστικά στον αέρα.

Υποτίθεται ότι έπρεπε να κρατήσει τον καπνό για τους θεούς; Ή μήπως να τον μυρίσει η ίδια; Μόλις έφερε την άκρη που καιγόταν κοντά στη μύτη της, ένας φύλακας του ναού βγήκε πίσω από τον βωμό.

Κοίταξαν ο ένας τον άλλο ξαφνιασμένοι.

Αργά, η Ριν απομάκρυνε το ραβδάκι του θυμιάματος από τη μύτη της.

«Γεια σας» είπε. «Προσεύχομαι».

«Παρακαλώ, φύγετε» είπε εκείνος.

Τα αποτελέσματα των εξετάσεων θα αναρτώνταν το μεσημέρι έξω από το εξεταστικό κέντρο.

Η Ριν έκλεισε το μαγαζί νωρίς και πήγε στο κέντρο της πόλης μαζί με τον δάσκαλο Φέιρικ μισή ώρα νωρίτερα. Ένα μεγάλο πλήθος είχε ήδη συγκεντρωθεί γύρω από τον στύλο, οπότε βρήκαν μια σκιερή γωνιά εκατό μέτρα πιο πέρα και περίμεναν.

Μπροστά στο κέντρο είχε μαζευτεί τόσο πολύς κόσμος, που η Ριν δεν μπόρεσε να δει πότε αναρτήθηκαν οι πάπυροι, αλλά το κατάλαβε γιατί ξαφνικά όλοι άρχισαν να φωνάζουν και το πλήθος έτρεχε προς τα εμπρός, σπρώχνοντας εκείνη και τον δάσκαλο Φέιρικ μέσα στον χαμό.

Η καρδιά της χτυπούσε τόσο γρήγορα, που με δυσκολία ανέπνεε. Δεν έβλεπε τίποτα εκτός από τις πλάτες των ανθρώπων μπροστά της. Της ερχόταν να κάνει εμετό.

Όταν επιτέλους έφτασαν μπροστά, η Ριν χρειάστηκε πολύ χρόνο για να βρει το όνομά της. Εξέτασε το κάτω μισό του παπύρου, μην τολμώντας σχεδόν να αναπνεύσει. Σίγουρα δεν θα είχε πετύχει αρκετά καλή βαθμολογία για να είναι στην πρώτη δεκάδα.

Δεν είδε πουθενά το όνομα Φανγκ Ρουνίν.

Μόνο όταν κοίταξε τον δάσκαλο Φέιρικ και είδε ότι έκλαιγε, συνειδητοποίησε τι είχε συμβεί.

Το όνομά της βρισκόταν στην κορυφή του παπύρου. Δεν ήταν στην πρώτη δεκάδα. Ήταν στην κορυφή ολόκληρου του χωριού. Ολόκληρης της επαρχίας.

Είχε δωροδοκήσει έναν δάσκαλο. Είχε κλέψει όπιο. Είχε κάψει τον εαυτό της, είχε πει ψέματα στους θετούς γονείς της, είχε εγκαταλείψει τις ευθύνες της στο μαγαζί και είχε αθετήσει μια συμφωνία γάμου.

Και θα πήγαινε στην Ακαδημία της Σίνεγκαρντ.